

Ася бѣ отпавилъ погледъ къмъ картината, но сякашъ виждаше друго :

— Хубава е, каза той. Но утрешниятъ день сега за мене е другъ—той трѣбва да бжде бунтъ на безименитѣ. Тѣ идатъ отъ дъното на безкрайно поле. Надъ тѣхъ сияе синьо небе, очитѣ имъ горятъ, вѣтъръ развѣва коситѣ имъ . . . Или не. Това ще предхожда утрешния день. Първо е борбата.

Ведровъ го гледаше изпитливо :

— Каква борба ?

Младеновъ се обади отъ дивана, на който бѣше легналъ отново.

— Не ти ли стига, че ще има пакъ борба. Сега ще бжде бунтъ на безименитѣ. Не чу ли, дяволъ да го вземе! Сега и мъртвитѣ ще се надигатъ.

Ася се извърна къмъ писателя :

— Защо ги наричате мъртви ?

— Кои сѣмъ нареклъ мъртви? Вашитѣ безимени. Не сѣмъ мислилъ това. Но, слава Богу, случайно сѣмъ улучилъ най-добре. Вашитѣ приятели и всички вие сте мъртви за истинския смисълъ на живота. Бунтъ на мъртви е вашата борба въ миналото, днеска и утре. Какви сж целитѣ на борбата ви — кого да назначите кметъ, кого министър-председатель. Вие опростачвате живота като го свеждате до най-низки цели, за това сте мъртви за него. Вие водите борба като замѣствате само кметоветѣ, е добре, може да налучкате най-подходния, но системата е изпортена още отъ начало. Ако нашата България не бѣ откърмена и